

sationernes Side ikke vil forstaa dette. Der er Ting, der tyder paa, at man ønsker de nuværende Forhold indenfor Organisationernes Rammer opretholdt, saa at de to kæmpende Organisationer vedblivende kan optræde her som to Stater i Staten, der med korte Mellemrøm anmasser sig Ret til naar som helst at sætte Samfundets Fred i Fare, anmasser sig Ret til i Virkeligheden at sætte det øvrige Samfunds Velfærd paa Spil, anmasser sig Ret til at etablere til en hvilken som helst Tid denne Kamp, under hvilken det øvrige Samfund kan staa og overveje, til hvilken Side det vil lægge sin Sympati, vel nok ud fra den Opfattelse fra disse Organisationers Side, at det er deres egen Sag, om de vil slaas eller ikke. Men det er denne Opfattelse, disse Organisationer maa se at komme ud af. Det er ikke deres egen Sag; det er ikke dem selv, der betaler det. Alt, hvad disse Kampe koster, er i Virkeligheden Omkostninger, som det øvrige Samfund maa betale, og som vi igen finder i Varepriserne og i stigende Hadefuldhed idenfor det Samfund, hvori vi lever. Og vil man ikke forstaa dette fra de kæmpende Organisationers Side, ja, saa er jeg ikke fremmed for den Tankegang, at den Dag ikke kan være fjern, da Lovgivningsmagten paa de Omraader, vi behandler her, vil have en Pligt til at træde til overfor de moderne Fredsforstyrrelser, vi har her, ud fra den Tankegang, at det gælder ogsaa her at bygge Landet ved Lov.

Jeg er af den Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. Slebsager antydede, at det vil være langt at foretrække, om en Udvikling kunde ske ad Frivillighedens Vej, men jeg gør opmærksom paa, naar vi nu staaar overfor den kommende Udvalgsbehandling, at denne Sags Løsning er jo ikke noget, som staaar paa fra i Dag til i Morgen. Den højt-ærede Socialminister udtalte, da han forelagde Lovforslaget, at han haabede, at i Løbet af denne Valgperiode kunde denne Sag finde sin Løsning. Ja, lad os gaa til Arbejdet for denne Sags Løsning med dette som Baggrund. Netop fordi jeg ved, at Socialministeren har denne Opfattelse, vil jeg igen opfordre Ministeren til at være med til sammen med Rigsdagen at sætte denne Sag i Bevægelse. Lad blot Samfundsmagten, Statsmagten ogsaa i denne Sag bringe Parterne sammen. Maa jeg minde om den Udvikling, der fandt Sted i England, da Whitley-Komiteen gjorde sit Arbejde. Her skete ingen Lovgivning, men Statsmagten satte sig med hele den Autoritet, den har, i Spidsen for den Nyorientering, som skete ovre i England, og igennem Statsmagtens

Autoritet gennemførtes en Aftale mellem Organisationerne og mellem Bedrifternes Arbejdere og Arbejdsgivere; paa den Maade gennemførte Statsmagten derovre hele den Ordning, som kendetegnes ved Fællesraads-systemet i England.

Jeg vil blot endnu sige til det ærede Medlem Hr. Slebsager, at selv om jeg ikke har kunnet tiltræde det foreliggende Lovforslag, har jeg haft Ønske om at udtale min mest uforbeholdne Anerkendelse af, at Ministeren har ført denne Sag frem, og jeg mener, at der er Grund til at takke Ministeren for, at han har ført den frem paa en saadan Maade, at han har udtrykt sin Villighed til ogsaa at gaa ind i en Forhandling paa et bredere Grundlag. Jeg sætter dette som en glædelig Modsætning til den Fremgangsmaade, det ærede Medlem Hr. Slebsagers Ministerium i sin Tid anvendte, at dette Ministerium sad i 4 Aar, blinde og døve overfor de Problemer, som her ligger for, til Trods for at Produktionslivet, Lovgivningsmagten og Regeringen overalt i alle andre europæiske Lande beskæftigede sig med disse Spørgsmaal.

Jeg vil dernæst gerne sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Drachmann. Han udtalte, at han havde den Opfattelse, at der var lige saa megen Trang til at komme frem ad nye Veje indenfor den danske Arbejdsgiverstand, som der fandtes hos Arbejdsgiverne i andre Lande. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at svare derpaa. Jeg kan blot henvise det ærede Medlem til at læse Arbejdsgiverforeningens Formand Hr. Langkjærs Taler, som afviser enhver Tanke om Nyorientering i Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, og han vil se den mest smaalige og smaatskaarne Modstand mod enhver Nyorientering.

Det ærede Medlem sagde, at det Parti, jeg tilhører, havde tidligere haft Brug for at tegne med de mørke Farver, naar vi saa paa den Tilstand, hvori Europa og dermed ogsaa vort Land befandt sig, men at Stillingen nu i saa Henseende var blevet en anden. Nej, det er den slet ikke, jeg tror, der er al Grund til med Hensyn til Europas Fremtid endnu at tegne med mørke Farver. Men netop fordi der er det, har vi den Opfattelse, at det er en Pligt at være med til at finde frem ad nye Veje, der bringer hen imod en Tilstand, hvor der kan tegnes med lysere Farver.

Det ærede Medlem har her ikke anden Udvej end at pege imod Wall Street og City som de Steder, hvorfra Genrejsningen skal komme. Som det ærede Medlem sagde: „En Ting er i alt Fald givet, at den økono-